

Svoje první písničky složila **Jana Šteflíčková**, herečka Studia Ypsilon a držitelka loňského písničkářského Krtečka, jako dívenka patnáct či šestáctiletá. Po maturitě se přihlásila k přijímačkám na DAMU hlavně proto, že herectví má poměrně blízko k muzice. Na školu se nedostala, ale bylo jí nabídnuto angažmá v Chebu. Během divadelní sezóny 1999/2000, strávené na chebské scéně, skládá další písničky a začíná koketovat s myšlenkou stát se písničkářkou. Návrat do Prahy je pro ni spojen se studiem oboru vzdělávání dospělých na FF UK a později, souběžně, i herectví na DAMU. Během studií se stává členkou Ypsilonky a tvoří další písničky. Zátěž dvou škol a divadla je vyčerpávající. Jana po čtyřech letech opouští FF UK a začíná

Jana Šteflíčková s Koněm vystoupila např. i vloni na FOLKomíně

foto: Ivan Bllembý Krejza ©

vystupovat na písničkářské scéně. Zpočátku jako sólistka, od roku 2004 pak za podpory jazzové kytary Voity Želinského a kontrabasů Petra Tichého. Pod názvem Jana Šteflíčková a Papá Leplée se tato formace zúčastnila Konkursu Zahrady 2005 a já dlouho nevěděl, proč mi nekápli do noty.

Znovu jsem Janu Šteflíčkovou viděl až za rok, jako sólistku na turnovském předkole kuřimského Konkursu Zahrady 2006. Byť postoupila dál, vadilo mi tam její velmi výrazné přehrávání textů. Jana potom, soukromě, mluvila o tlaku času a okolností, které pokazily její vystoupení. Buď jak buď, když přišla Kuřim, jakoby švihnutím kouzelného proutku, se dávkování divadla do písni stalo přiměřeným. Janin projev působil, z měsíce na měsíc, velmi vyvrálen. A tak jsem měl z jejího Krtečka 2006 radost. Tu radost jen trošku kalilo vědomí, že s doprovodným triem **Kuň** (původní obsazení se rozrostlo o bubeníka Roberta Švehlu) zní její písničky ještě lépe, než v odměněném sólovém provedení.

Během Janina úplně posledního semestru na DAMU, v březnu a dubnu 2007, strávili Jana Šteflíčková, její Kuň a jejich hosté mnoho hodin u Michala Černého v nahrávacím studiu Faust Records. Koncem května a v červnu zazněly ve vysílání některých rádií první písničky z jejich CD **Jablečno**, které vyšlo u Indies MG Records. První křest alba se konal 24. června v pražské Balbínově poetické hospůdce, druhý ho čeká v Náměšti na Hané, na hlavní scéně Zahrady 2007.

Při křtu v Balbínce mě potěšilo, že i když šlo o sobotu na prahu letní festivalové sezóny, byl sálek hospůdky více než solidně zaplněn, jen Jana... Před představením jí oči plály horečkou, pobledlá a přitom tváře hořící, angína se tomu říká... A najednou tu byla třetí písnička koncertu a já si uvědomil, že to děvče na scéně je úplně jiné než to, se kterým jsem mluvil v předsálí. Nezdravý oheň ve tvářích a očích pohasl, zmizela i obtíž s výslovností, která poznamenala první a trochu i druhou písničku a po nich už žádnou! Nemoc byla pro ten večer poražena, kdo nevěděl před představením, nevěděl vůbec... Autorka, zpěvačka a kytaristka Jana Šteflíčková se svými muzikanty vytvářela s opravdu absolutním nasazením jeden z nejvýznamnějších koncertů své dosavadní kariéry, křestní koncert prvního alba, svým způsobem své nejsilnější vystoupení... Hluboce se klaním, Jano. Klaním se i vám, Koňové - Vojto, Petře a Roberte, hostující Vítku Pospíšile a zpívající kmotřici Jablečna - **Martino Trchová** a **Jene Budaři**. Všichni jste do toho večera, pro Janu vskutku vítězného, poctivě vložili kus sebe tak, jak se to v muzice a v umění obecně dělat má. A jak to poctivý umělec dělá. Byl to krásný večer.

Stříbřitý disk, který jsem si poprvé poslechl hned po návratu domů, by měl mít, kdyby byl medailí za poctivou uměleckou práci, barvu zlatou. Podobně jako Martina Trchová před dvěma lety na albu Čerstvě natřeno, představuje i Jana Šteflíčková na svém

Jana Šteflíčková

foto: Ivan Bllembý Krejza ©

cédéčkovém debutu své písně v čerstvě střižených aranžérských kabátcích a částečně i v nových nástrojových obsazeních. A podobně jako Martinino album bylo pro její písničky krokem vpřed, mám týž dojem i z písniček na Janině albu. Jejich nové obzory spolu s Janou a Koněm poodhalili hostující muzikanti **Bharata Rajnošek** (sopránsaxofon, trumpet), **Vítek Pospíšil** (piáno, hammond organ),

**Martin Kreuzberg**

(perkuse) a interpretka recitativu

**Ester Kočičková**

.

V některých případech odhaluje realizace písní na cédečku výrazněji než živé vystoupení hloubku kořenů Janiny tvorby. Vedle i na scéně jasně hovořících písní, náladu předválečných fimů a šlágrů generace Ljuby Hermanové připomínající bonusovky *Bréca*, zdánlivě dobového komediantského marše

*Cirkus Šmelina*

či "starobylého" tanga

*Femme fatale*

(trochu mě zde ruší přimíchané praskání ohrané standardní desky) je tu miniatúrka

*Ztráty*

, v nahrávce výrazně prozrazující Janinu dobrou znalost poetiky i úsměvu Suchého a Šlitra.

Melancholickým kontrapunktem Ztrát je koptovsky laděná píseň

*Šerosvit*

, jedinečně dokreslená zvukem klávesových a perkusních nástrojů. K bluesovému odkazu se hlásí píseň

*Jablečno*

, ve kterém Janin zpěv doprovází nijak neobohacený, pravověrně jazzový zvuk muzikantského tria Kůň. Vedle šikovné autorky melodií je Jana i pozoruhodnou textařkou disponující básnickým nadáním a originálními nápady. Potvrzuje to např. už název humorné jazzůvky

*Kdyby měsíc opaloval černochoy do běla*

či dvě takřka milostné písně -

*Kobyla*

, s textem napsaným jako monolog klisny, a z biblického příběhu vycházející a z pohledu Adamovy Evy pojatá

*Kolesa*

. A do škatuličky s nápisem POESIE by se vešel nejeden další text... Na půl druhé desítky písni album velmi chvalitebně okrouhlí

*Dopravní hřiště*

s recitativem Ester Kočíčkové, který skvěle podtrhuje pointu textu, skočný a rozpustilý

*Výlet*

, nekonvenčně rychlý šansonek

*Soused*

, drobátko morbidní, vtipná

*Moucha a cyklista*

, efektně vyšperkovaná scatem napodobujícím muší bzukot, a poněkud pomalejší

*Brouk*

, který mi, jako jediný z celého alba, zatím tak trochu uniká. Nepovede-li se mi ho časem (po)chytit, je to, pro kvalitu všech ostatních písniček, nespíš moje chyba.

Mezi zlaté hřeby cédečka rozhodně patří i píseň *Čekání na kovboje*, kterou nám Jana Ioni, při předkonkurzním sedánku v Kuřimi málem potrhala bránice. Na to, jak jsme řvali smíchy při verších "

*Budeme se líbat a*

*ty mě budeš polykat / A já ti budu pouštět desky Jakuba Smolíka*

" snad nikdy nezapomenu. A právě tuto píseň se Jana a Kůň rozhodli zpracovat jako klip. Kdy?

"

*Někdy. Až na to budou peníze*

" odpověděl mi Koňský kapelník Vojta Želinský. A tak vás, lidičky zlatý, prosím - nepalte Jablečno! Čím víc se cédečka prodá, tím dřív budou korunky na klip. Děkuji vám.